

Công Không Trồng Lòng Không Tiếc

Nhiều cây thông Đà Lạt trăm năm tuổi có hơn, dăm ngàn năm, dăm muôn, làm lính rừng canh phố...người ta đã đốn bỏ! Người ta làm thân nhiên như chúng là của riêng...vua Hùng Vương để lại! Người ta dựng thoải mái những nhà rất nhiều tầng nâng cao niềm băng khuâng, lan tỏa niềm uất hận. Nước Non có cái vận, dân tộc có cái buồn...mà ai mở cái mồm họ bảo đồ-mỡm-chó...

Đà Lạt rừng-trong-phố. Đà Lạt phố-trong-rừng chừ giống như Hà Đông mênh mông và bát ngát khắp nơi là tàn ác, khắp nơi là hung hăng! Bảo rằng vì Nhân Dân, bảo rằng vì Đất Nước, những tuyên bố bữa trước là tỉnh bơ bữa sau...Trời trút cơn mưa rào, bạn ơi Thành Phố Lụi! Cái gì còn đã mất, cái gì mất...còn kia: một thành phố nào nề. Một thành phố nghĩa địa. Lời trên bia mai mĩa, xói xĩa...cũng không sao!

Bởi vì...ở trên cao lá cờ Sao phất phới! Ai dám leo để tới chấm dấu nặng trên cờ? Tất cả đẹp như mơ đã mờ mờ, tất cả! Nhiều cây thông tiếp ngả, tiếp ngả nhiều rừng thông! Người ta trồng hoa hồng, toàn loài hoa lai giống. Người ta dựng dấu cộng thay Thánh Giá Nhà Thờ. Và cánh cổng của Chùa, chữ Vạn...cũng dấu cộng! Hai cái chữ Hy Vọng là cái họng không lời! Kinh Vô Ngôn, đấy thôi! Đà Lạt ơi ới nghẹn!

*

Một mai đây nước biển ngập lên tới núi Bà trôi hết nổi xót xa...mới thật là Hạnh Phúc?

Nhưng bây giờ nước mắt đục ngầu suốt Cam Ly, những dấu chân người đi vẫn in đầy mặt đá...Mỗi nụ hoa, chiếc lá là Nỗi Niềm Rưng Rưng!

Người ta phá hết rừng...vì không trồng không tiếc! Người ta không cần biết người dân buồn thế nào...

Trần Văn Lê